

Full diocesà

19 de febrer del 2017

p5 —Inauguració del Centre d'Orientació Familiar

p8 —Josep i Maria, oberts a l'obra de Déu

Els concerts educatius, expressió d'un dret fonamental

Els concerts educatius tornen a estar a debat amb motiu dels nous pressupostos de la Generalitat. Publiquem fragments d'un article de l'Escola Cristiana de Catalunya que pot ser d'interès:

«Recordem que el concert educatiu és la figura que, al nostre país, articula el dret a triar centre educatiu d'acord amb les pròpies conviccions i criteris. És a dir, és l'expressió d'un dret fonamental que afecta i concerneix directíssimament els pares i les mares. Uns pares i unes mares que, de la mateixa manera que actuen quan trien escola, decideixen amb el seu vot la formació política que consideren que s'avé millor als seus interessos o ideologia. En un context de societat en llibertat, el concert és una manifestació més del dret a escollir.

Els autoproclamats "defensors de l'escola pública" no en són els defensors. D'allò que són valedors és de l'escola única. L'escola pública la volem defensar tots: el nostre país, com qualsevol altre país civilitzat, necessita una bona escola pública. Ningú no discuteix que l'Estat hagi de garantir una educació de qualitat per a tothom. Però alguns volen que, a més de garantir-la, la monopolitzi, que l'Estat s'erigeixi en el primer i únic agent educatiu de nens i joves, oblidant que aquesta primera responsabilitat correspon als pares i que els diferents col·lectius sorgits de la iniciativa social tenen alguna cosa a dir-hi i aportar-hi, perquè, no ho oblidem, les escoles concertades formem part del Servei d'Educació de Catalunya. (Continua a la pàgina 6.)

«No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble»

Diumenge VII de durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre del Levític

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant. »No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor.»
(19,1-2.17-18)

Salm responsorial

El Senyor és compassiu i benigne.
(Salm 102)

Lectura la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ¿no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis paranys.» I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum.» Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.
(3,16-23)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent." Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. »Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dóna a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar. »Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us

persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial.»
(5,38-48)

«Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells qui us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel»

La pedagogia divina

Jean Hakolimana, prev.

Per respecte, els jueus pronunciaven el nom de Déu amb parsimònia. Per a referir-s'hi, es van dotar de molts recursos, entre ells la passiva divina. Consistia a esmentar un acció en veu passiva, eliminant així la necessitat de citar-ne l'autor. Amb aquest recurs, Jesús subratlla l'origen diví de lleis tal com «*ull per ull i dent per dent*», allò que als antics «*va ser dit*». Relats com aquest molesten la sensibilitat de més d'un creient. Ens costa d'acceptar l'origen diví d'un manament violent (vist des de la nostra perspectiva). Per això, alguns donen l'Antic Testament per obsolet, amb l'excusa de cenyir-se al Nou Testament, que, segons llur criteri, mereix més la qualificació de paraula de Déu.

Tanmateix, l'Antic Testament és testimoni de la pedagogia divina, de com Déu ha anat acompanyant la humanitat en el seu camí de maduració, amb paciència i compromís. Tenint en compte que tot el missatge sagrat està marcat pel principi de l'encarnació, s'entén que Déu assumís situacions imperfectes, com un pare que educa amb paciència, no una paciència acomodadora, sinó encarilada cap a la maduresa. De fet, quan la paraula de Déu s'encarna en contextos humans imperfectes, compleix una funció performativa. És per això que no podem llegir l'Antic Testament al marge de Jesús i de l'evangeli. Llavors arribem, en conclusió, a un mateix pla de salvació, que s'ha anat desplegant en contextos socials variats, un pla del qual Jesús és el terme final. Meditant això, la humilitat ens portaria a valorar la paciència amb què Déu continua acompanyant les flaqueces del nostre temps fins a la victòria final, quan ell serà tot en tots.

La imatge

L'amor als enemics és l'expressió màxima de fe en l'ésser humà i, per tant, en el Déu de Jesús, perquè vol dir fer tots els possibles perquè l'enemic pugui ser allò que, com jo, és en germen: imatge de Déu. El qui estima l'enemic ha arribat a la plenitud de la humanitat: és com el Déu revelat en Jesús (Josep M. Grané).

Give me our hand (2013). Eva Otterstrom

Lit. hores: Setmana III

20 dilluns

—Sant Maurici Proeta, prevere (*1544)
Siràcida 1,1-10 / Salm 92 /
Marc 9,14-29

21 dimarts

—Sant Pere Damià, bisbe i doctor de l'Església (1007-1072)
Siràcida 2,1-13 / Salm 36 /
Marc 9,30-37

22 dimecres

—La Càtedra de Sant Pere, apòstol
—Santa Elionor, verge
1 Pere 5,1-4 / Salm 22 /
Mateu 16,13-19

23 dijous

—Sant Policarp, bisbe i màrtir (*155)
Siràcida 5,1-10 / Salm 1 /
Marc 9,41-50

24 divendres

—Sant Modest, bisbe (*486)
Siràcida 6,5-17 / Salm 118 /
Marc 10,1-12

25 dissabte

—Sant Romeu, religiós
—Sant Bartomeu de Poblet, abat
Siràcida 17,1-13 / Salm 102 /
Marc 10,13-16

26 diumenge VIII de durant l'any / Cicle A

—Sant Nèstor, màrtir (s.III)
—Sant Alexandre bisbe (250-326)
Isaïes 49,14-15 / Salm 61 / 1 Corintis 4,1-5 / Mateu 6,24-34

Matinal Diocesana sobre Cant en la Litúrgia

Secretariat Diocesà de Música

El pròxim dissabte dia 4 de març s'ha previst celebrar la Matinal Diocesana sobre el Cant en la Litúrgia, dirigida als animadors i cantaires del bisbat de Vic, en la seva edició 19a. El lema de la matinal serà «El cant gregorià en la litúrgia». No us espanteu: era l'assignatura pendent.

Durant molt de temps l'Església va considerar el cant gregorià com el cant propi i la seva expressió musical en les celebracions litúrgiques i en la recitació de la seva pregària; el patrimoni musical de monestirs, catedrals i col·legiates recopilat durant segles comprèn tots els cants d'entrada i graduals, himnaris, antifonaris, salmòdies, responsoris i molts altres cants per a tota mena de celebracions. A partir de la inclusió de la llengua pròpia en les celebracions, els pocs cants llatins amb melodies gregorianes que cantava el nostre poble en les misses solemnes o altres actes litúrgics han quedat en l'oblit; çté encara el cant

gregorià un sentit en les nostres celebracions litúrgiques? Per a parlar-nos d'això i fer-nos tastar un pessic de cant gregorià serà entre nosaltres en Ramon Vilar i Herms, llicenciat en filologia, professor de direcció coral i de didàctica de la cançó, gregorianista i director de la Schola Gregoriana de Catalunya.

La trobada tindrà lloc a Vic, al Seminari; durarà de les 9,30 a les 13,15 hores, i ens promet reviure uns cants litúrgics que molts encara recordem. A fi de comptar amb el material suficient per a tothom convé que els interessats s'inscriguin abans del dia 1 de març (tel. 938 832 655; fax 938 894 389; e-mail recepcio@bisbatvic.com o secretariatmusica.bvic@gmail.com). La inscripció de 8 euros inclou el material de treball, cafè-refrigeri i aparcament al Seminari. Podeu consultar el tríptic amb la presentació i programa de la matinal a l'agenda de la pàgina del bisbat: www.bisbatvic.com.

Necrològica

Mn. Josep Rovira Tenas

Va néixer a Vic el dia 19 de novembre de 1915 i va ser ordenat prevere el 23 d'octubre de 1938. Era el degà del clergat diocesà. Havia exercit el seu ministeri com a capellà militar i com a vicari de les parròquies de Sant Esteve de Vinyoles d'Orís i Sant Genís de Taradell. Després de ser nomenat professor del Seminari de la Gleba, fou capellà de la colònia de la Farga de Bebié. L'any 1953 va ser nomenat ecònom de Sant Vicenç de Castellet. Fou promotor de l'escoltisme i gran renovador de la parròquia sant-vicentina, on s'avançà a molts canvis pastorals i litúrgics que s'havien de produir posteriorment amb el Concili.

Pel novembre de 1967 es traslladà a Barcelona, d'on retornà l'any 1983 passant a residir a Sant Miquel de Balenyà. L'any 1984 va ser nomenat membre de la Comissió d'Art Sagrat. Mori a Vic el dia 27 de gener, a 101 anys d'edat i 79 de ministeri presbiteral.

Les escoles s'endinsen en la vida de Torras i Bages i Sert

Redacció

Durant aquest curs escolar, les escoles s'endinsen en la figura de Torras i Bages i Josep Maria Sert a través d'una visita guiada a la catedral de Vic. Una proposta pedagògica liderada pel bisbat de Vic i que s'emmarca dins el projecte *Episcopus*. La proposta pedagògica, diferent per cada un dels cicles educatius, centra el seu eix vertebrador en els següents aspectes:

Educació primària, «Aprenem rimant. La maleta de Torras i Bages».

La visita se centra a descobrir la figura de Torras i Bages com un bisbe amb inquietuds culturals molt fortes que el va portar a estar vinculat a grans figures del seu temps.

Educació secundària, «De mitres a pinzells.

Descobrim la història plegats».

proposta
didàctica
SECUNDÀRIA

De mitres a pinzells Descobrim la història plegats?

l'encàrrec de la decoració de la catedral.

Batxillerat, «Torras i Bages, una peça clau en la història».

A partir d'una selecció de cartes del seu epistolari, sobretot amb Sert, s'analitzaran les relacions que estableix el bisbe amb els intel·lectuals de l'època.

Inauguració del Centre d'Orientació Familiar

Delegació Episcopal de Família i Vida

El pròxim dia 4 de març a les dotze del migdia, si Déu vol, el senyor bisbe, Mn. Romà Casanova, inaugurarà el Centre d'Orientació Familiar del nostre bisbat, situat al carrer de Sant Sadurní, núm. 3, de Vic, antics locals parroquials de l'església de la Pietat.

Un COF és un lloc d'acolliment per a donar suport i ajuda a qualsevol família que necessiti atenció, orientació i assessorament en els diferents àmbits humans, psicològic, moral, afectiu, espiritual... des de la visió de l'antropologia cristiana.

Som un grup de sacerdots, professionals i voluntaris que volem treballar per ajudar la família, ja que pensem que, tal com va dir el papa emèrit Benet XVI, «val la pena treballar per la família i el matrimoni, perquè val la pena treballar per l'ésser humà, l'ésser més preciós creat per Déu».

La Delegació de Família i Vida i els membres del COF us convidem a la inauguració i a conèixer el centre. Durant tot el dia estarà obert per a tothom qui el vulgui visitar.

Us hi esperem!

El futur desconegut i prometedor dels joves

En el 2018 se celebrarà el Sínode dels Bisbes, que se centrarà en «els joves, la fe i el discerniment vocacional». Per això, en ocasió de la presentació del document preparatori d'aquesta assemblea el papa Francesc ha volgut escriure una carta als joves del món.

En la seva carta Francesc indica que ha volgut que els joves ocupin el centre de l'atenció, «perquè els porto en el cor».

D'aquesta manera, els recorda que Déu els convida a «sortir» per llançar-se «cap a un futur no conegut però prometedor de segures realitzacions, a la trobada de les quals ell mateix us acompanya». Per això, el Pontífex els convida a escoltar la veu de Déu, «que ressona en el cor de cadascú a través del buf vital de l'Esperit Sant». D'altra banda, ha recordat que molts joves estan sotmesos al xantatge de la violència i es veuen obligats a fugir de la terra natal.

Francesc els recorda que Jesús els dirigeix la seva mirada i els convida a anar cap a ell. «¿Heu trobat aquesta mirada, estimats joves? Heu escoltat aquesta veu? Heu sentit aquest impuls a posar-se en camí?», pregunta el Papa als joves. I es mostra convençut que, si bé el soroll i l'atordiment

semblen regnar en el món, aquesta crida continua ressonant en el cor de cadascú per obrir-lo a l'alegria plena.

Això serà possible, subratlla el Pontífex, en la mesura en què, a través de l'acompanyament de guies experts, sabran emprendre un itinerari de discerniment per a descobrir el projecte de Déu en la pròpia vida.

Escola pública o escola única?

Escola Cristiana de Catalunya

(Prové de la pàgina 1.) Els nostres legisladors i els nostres governants no poden obviar que formem part del concert de les nacions. I no és en va que tot l'ordenament jurídic, començant pels tractats internacionals, recull i garanteix que els pares tindran dret preferent a escollir el tipus d'educació que haurà de donar-se als seus fills (Declaració Universal dels Drets Humans), que s'ha de «respectar la llibertat dels pares i, si s'escau, dels tutors legals, d'escollir per als seus fills o pupils escoles diferents de les creades per les autoritats públiques, mentre s'adeqüin a les normes mínimes que l'Estat prescriu o aprovi en matèria d'ensenyament, i de fer que els seus fills rebin l'educació religiosa o moral que estigui d'acord amb les seves conviccions» (Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics). Inspirats i fonamentats en aquests principis universals, s'ha acabat elaborant el marc

jurídic ordenador del servei educatiu.

El que afirmem en les línies anteriors promou que els valors i la justícia siguin el sosteniment sòlid dels drets humans de les persones, també en l'àmbit educatiu com a dret intrínsec fonamental de l'ésser humà.

Per això pensem que no pot haver-hi concessions, per mínimes que aquestes es puguin considerar, que afecti, en limitar-la, l'expressió dels drets fonamentals que acabem d'esmentar més amunt. Actuar contràriament serà una profunda injustícia, particularment envers els pares i mares que, com en qualsevol societat democràtica que s'apreciï, participen dels principis essencials de la democràcia i fan lliure exercici del dret a triar escola.

L'article

La Marató de TV3 com a símbol

Climent Forner, prev.

Sempre he cregut en la bondat de les persones, malgrat alguna decepció. I malgrat, també, la informació tan negativa que se'ns dona de la realitat a través dels mitjans de comunicació com si en el món només hi hagués maldat (i molta que n'hi ha, per desgràcia, molta). Ara, jo crec que, per ignorades que siguin, hi ha moltíssimes més persones bones que dolentes. És més, que en el cor de tota persona, en principi, hi ha una llavor de bondat que, si sabíem cultivar-la, canviaria de mica en mica la faç de l'univers. D'on la força miraculosa de la solidaritat, creguem o no creguem en Déu, però si hi creiem, encara més. Els cristians no creiem en un Déu solitari, entotsolat, sinó solidari, implicat de ple en la nostra història en el persona de Jesucrist el seu Fill, el Camí, la Veritat i la Vida; ja no fóra essencialment Amor.

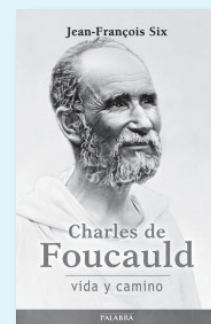
La injustícia, la violència, la desigualtat, la corrupció, l'egoisme, l'odi, la venjança, l'explotació i el deteriorament del planeta, els mals en general, fins i tot la mateixa mort, només gràcies a la solidaritat humana els podem afrontar i podem vèncer amb la confiança total posada en la construcció del Regne de Déu, gràcies a l'Esperit Sant que ens habita, en siguem o no conscients. Ah si creguéssim de debò en el potencial enorme de bondat que hi ha en les persones i suméssim esforços! Les conseqüències serien portentoses, en tots els àmbits, no sols socials i religiosos, també polítics i patriòtics. Calen líders, però: algú ha d'anar al davant.

Són molts, gràcies a Déu, els fets modèlics que podríem ressenyar en aquest sentit. Pensem, posem per cas, en els innumbrables voluntaris de Càritas i altres institucions benèfiques que fan tant de bé, sense cobrar ni cinc, al contrari. Podríem parlar de molts països; parlem del nostre. Catalunya és una nació molt solidària, molt, més del que sembla i a desgrat de la mala fama que té de garrepa, de fenícia. Podem gloriar-nos d'un èxit contundent: la Marató de TV3 que ja fa vint-i-cinc anys que se celebra, qualificada de «patrimoni nacional» per la revista *Serra d'Or*, havent aconseguit molt més que la recaptació de diners amb finalitats solidàries. En resum: 151 milions recaptats, 723 projectes de recerca finançats, 6.500 científics investigant, 58.000 voluntaris atenent trucades, 18.000 activitats programades amb 7.000.000 de participants. Deixant de banda l'espectacle televisiu en si, sempre millorable, això és un petit miracle de solidaritat que ha beneficiat un munt de malalts. No sols hi participen les grans ciutats, sinó que fins i tot molts pobles petits s'hi impliquen generosament a la seva manera (Viver i Serrateix, el meu, amb un sopar solidari).

El llibre

Charles de Foucauld: vida y camino

Editorial Palabra. 480 pàgines.
Preu: 23,50 euros.

La vida de Carles de Foucauld, l'oficial de l'exèrcit francès que es va convertir en ermità de Tamanrasset (Sàhara), on va ser assassinat pels tuaregs, resulta ser l'itinerari d'un home poli-facètic, original i perennement inquiet, que troba per fi encert o assossec en la troballa de Jesús de Natzaret i en la vivència d'una espiritualitat pròpia. És bo de recordar-lo, ja que recentment s'ha complert el centenari de la seva mort.

A partir de la copiosíssima correspondència que es conserva de Foucauld, ben seleccionada, Jean-François Six teixeix en aquesta obra un sòlid relat, on els diversos períodes del protagonista cobren vida i sentit. Aquestes i altres novetats les podeu trobar a la llibreria diocesana (Seminari Vic, tel. 938 861 555, i Manresa, tel. 938 753 203).

Josep i Maria, oberts a l'obra de Déu

Romà Casanova, bisbe de Vic

La nostra fe cristiana té el seu fonament en l'Encarnació del Fill de Déu en les entranyes virginals de Maria, esposa de Josep. Amb una primera mirada podem afirmar que aquesta matrimoni de Josep i Maria és un matrimoni singular, amb una no menys singular filiació: el Fill que neix de la Verge pel poder de l'Esperit Sant. Llegim en l'evangelista Lluc les paraules de l'àngel a Maria en l'anunciació: *L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant, l'anomenaran Fill de Déu* (1,35). L'Església, és a dir, la fe dels pobres i senzills, ha confessat sempre que Jesús és el Fill de Déu i que a Maria, la seva mare, li correspon amb tota veritat el títol de «Mare de Déu». En la concepció Maria es mantingué verge; però també ho fou en el part; i s'hi mantingué sempre. L'aprofundiment en la fe sobre la maternitat virginal de Maria ha portat l'Església a confessar la virginitat real i perpètua de Maria; per això l'honora també anomenant-la «sempre verge».

Maria i Josep es van esposar per elecció divina; és el Senyor el qui els ha posat davant per davant i les seves esposalles són de Déu. El matrimoni de Josep i Maria té una gran missió d'amor; però un amor molt més gran: l'amor de Déu per la humanitat. A mi m'agrada de pensar que, tant en Maria com en Josep, el Senyor fa néixer desitjos grans, que ell mateix aconsegueix amb escreix. En Maria, cosa estranya en el poble jueu, hi ha un desig de virginitat. Deixant-se portar per Déu es compromet en matrimoni amb Josep. Però Déu, per a qui *no hi ha res impossible* (Lc 1,37), li fa el do de la virginitat i el de la maternitat. Perquè el Fill que d'ella naixerà no pot dir a ningú «pare» amb tota propietat si no és al Pare etern. Per això la pregunta de Maria a l'àngel: *Com podrà ser això, si jo sóc verge?* (Lc 1,34), solament pot néixer d'una dona compro-

Imatge del retaule de Torreciudad (Osca)

mesa en matrimoni que en el seu cor porta el desig de la virginitat.

Sant Josep, per la seva part, portava en el seu cor el desig de l'amor a la seva esposa i el desig de la paternitat. L'àngel en somnis li manifesta que el fill que porta en les seves entranyes Maria és el Fill etern de Déu (cf. Mt 1,18-24). Josep home just, obert a Déu i a la seva voluntat, es llança sense por a viure la seva missió de ser custodi de la virginitat de la seva esposa i, sobretot, del misteri del Fill de Déu fet home. La paternitat que sentia en el seu cor és sobrepassada amb escreix: ell és el qui ha de viure la «paternitat» de ser el custodi del Fill de Déu.

